van de wereld zou hij zijn Vrijdagavondje verzuimd hebben, met welk verzuim hij trouwens ook de anderen zou hebben gedupeerd.

Er was er maar één in 't stadje, dien hij niet kende : dat was de dokter.

Ze groetten elkaar geregeld en zij hadden elkander ook een paar keer, heel en passant, gesproken, doch een andere kennismaking was uitgebleven. Mijnheer Davids was nooit ziek, zelfs herinnerde hij zich niet dat hij ook maar verkouden was geweest ; en hij had den dokter dus niet noodig. Als de burgemeester hem vertelde, dat hij pillen slikte, omdat hij in den laatsten tijd zoo beverig werd, of als de notaris klaagde dat hij hoofdpijn had en des nachts onrustig sliep, dan lachte mijnheer Davids medelijdend.

„Jij bent een gelukkig mensch, Davids," zei de ontvanger. „Jij hebt, geloof ik, een ijzeren constitutie. Ik heb je zelfs nog nooit hoesten kuchen."

„Ja", zei de burgemeester, „als je zoo voortgaat zie 'k je nog eens honderd jaar worden."

„Of jij dat zien zal, amice, is de vraag," schertste de notaris, „maar dat voor mijnheer Davids zelf de kans groot is, ben ik met je eens."

Mijnheer Davids keek stil-vergenoegd in zijn grog-glas en prikte met zijn lepel in het schijfje citroen op den bodem.

„Van ziekten en kwalen heb ik geen verstand," zei hij lachend. „Ik geloof dat ik Schlem heb."

„Prachtig!" juichte de burgemeester, die zijn partner was, „en nog wel in de ruiten!"

„Je bent een gelukskind!"

Maar toen 't spel uit was, zei de ontvanger weer :

„Je moet ons toch eens vertellen hoe je dat aanlegt om nooit ziek te wezen!"

„Hu hu hu," lachte mijnheer Davids, „nu word je indiscreet, mijn waarde!"

„Of een mensch daar zelf wat aan doen kan!" kwam de burgemeester, die liefst vergeten wou, dat zijn rekening bij den wijnhandelaar elk jaar groter werd.

„De kunst om lang te leven, lang en gezond, dat is mijn geheim!"

„Maar een geheim, dat je tegenover je vrienden niet bewaren mag," drong de ontvanger aan.

„Goed," zei mijnheer Davids, „ik wil 't vertellen, maar nù niet. 't Is nu te laat geworden. Volgende week, dat beloof ik. Ja, een slaapmutsje lust ik nog wel!"

Dit laatste meer speciaal tegen den burgemeester, die op zijn leeg glas wees.

Den volgenden Vrijdagavond, vroeger dan gewoonlijk, waren de burgemeester, de ontvanger en de notaris bij elkaar, maar mijnheer Davids liet zich wachten.

„Hij zal wel zoo komen," zei de burgemeester.

„Hij is anders altijd precies op tijd," merkte de ontvanger op.

„Hij zal toch niet wegblijven, omdat hij beloofd heeft zijn geheim te vertellen?" vroeg de notaris.

„Welnee," zei de burgemeester, „zoo is hij niet."

Maar het eene kwartier verliep na het andere en mijnheer Davids kwam maar aldoor niet.

„Er is toch iets niet in den haak."

't Was de ontvanger, die het zei, en de burgemeester zeide daar toe :

„Ik begin me ongerust te maken. We moesten eens gaan zien wat er is."

Ze stonden op, eensgezind en zonder er verder over te praten. De burgemeester stak op 't laatste oogenblik nog gauw de kaarten in zijn zak. Men kon nooit weten.

Ze spraken onderweg maar weinig ; ieder dacht er het zijne van.

Zoo kwamen ze aan het huis van mijnheer Davids. De burgemeester schelde aan. Na even wachten deed de oude dienstmeid met een heel ontsteld gezicht open.

„Komt u binnen, heeren!" bracht ze er hortend uit. „Ik weet niet wat mijnheer scheelt. De dokter is bij hem! Hier, gaat u binnen!"

Ze duwde de deur van de voorkamer open en de drie vrienden, de burgemeester voorop, traden de kamer in.

Mijnheer Davids lag op de canapé en de dokter rees juist uit zijn knielende houding overeind.

„Ik heb hem onderzocht," zei hij, „maar er is niets meer aan te doen. Hij is dood."

„Dood?" vroeg de ontvanger, „weet u 't zeker, dokter?"

„Helaas maar al te zeker. Een hartverlamming....."

„Wel, wel," zei de burgemeester, „'t was de eerste keer dat hij kennis met u maakte, nietwaar, dokter?"

„Ik heb hem niet meer gesproken, hij was al dood toen ik kwam."

„En zijn geheim heeft hij meê in 't graf genomen," fluisterde de ontvanger den notaris toe.

„Daar behoeven we ons nù in elk geval niet ongelukkig om te voelen," zei deze zacht terug.

G. H. Priem.

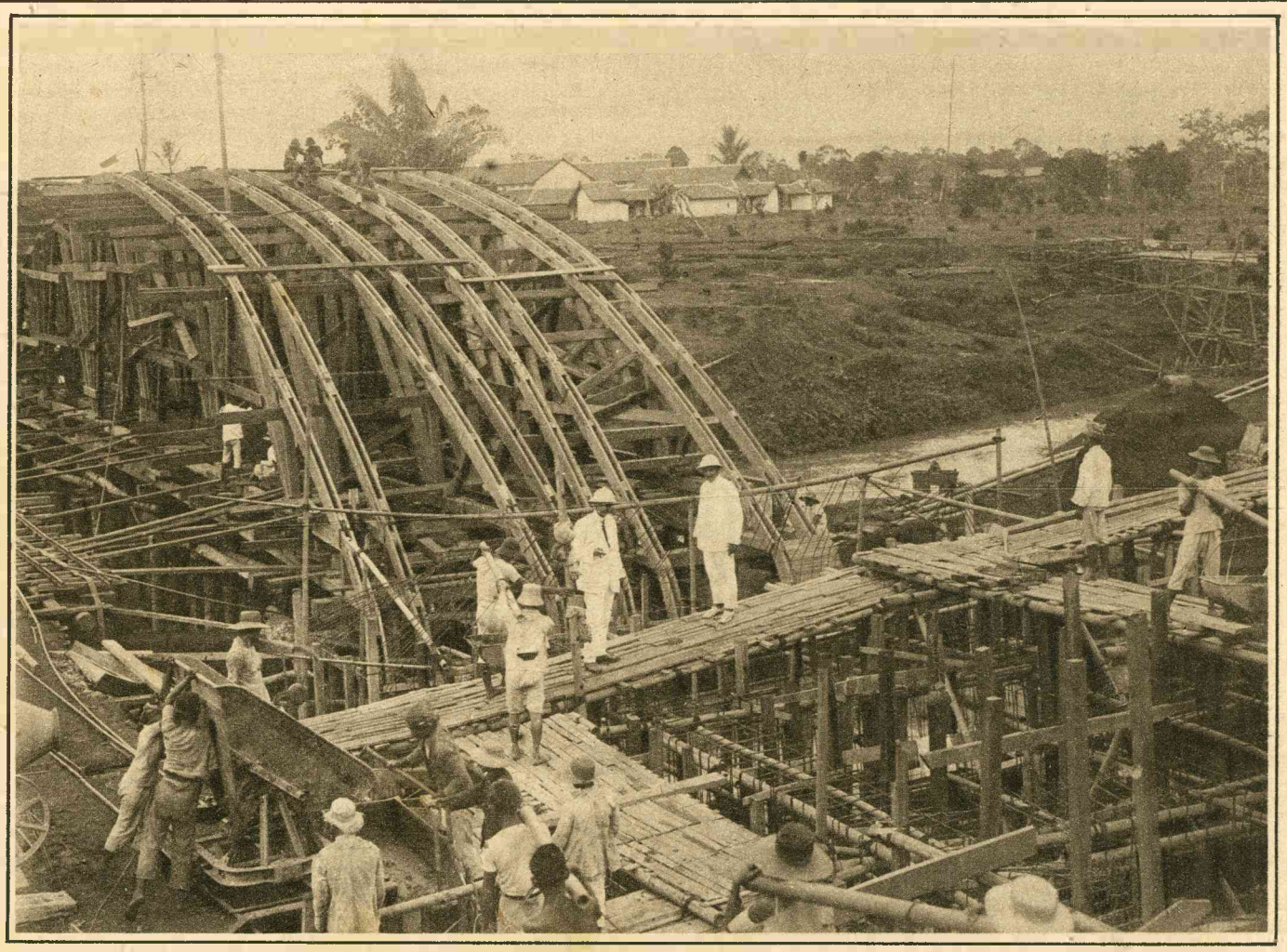

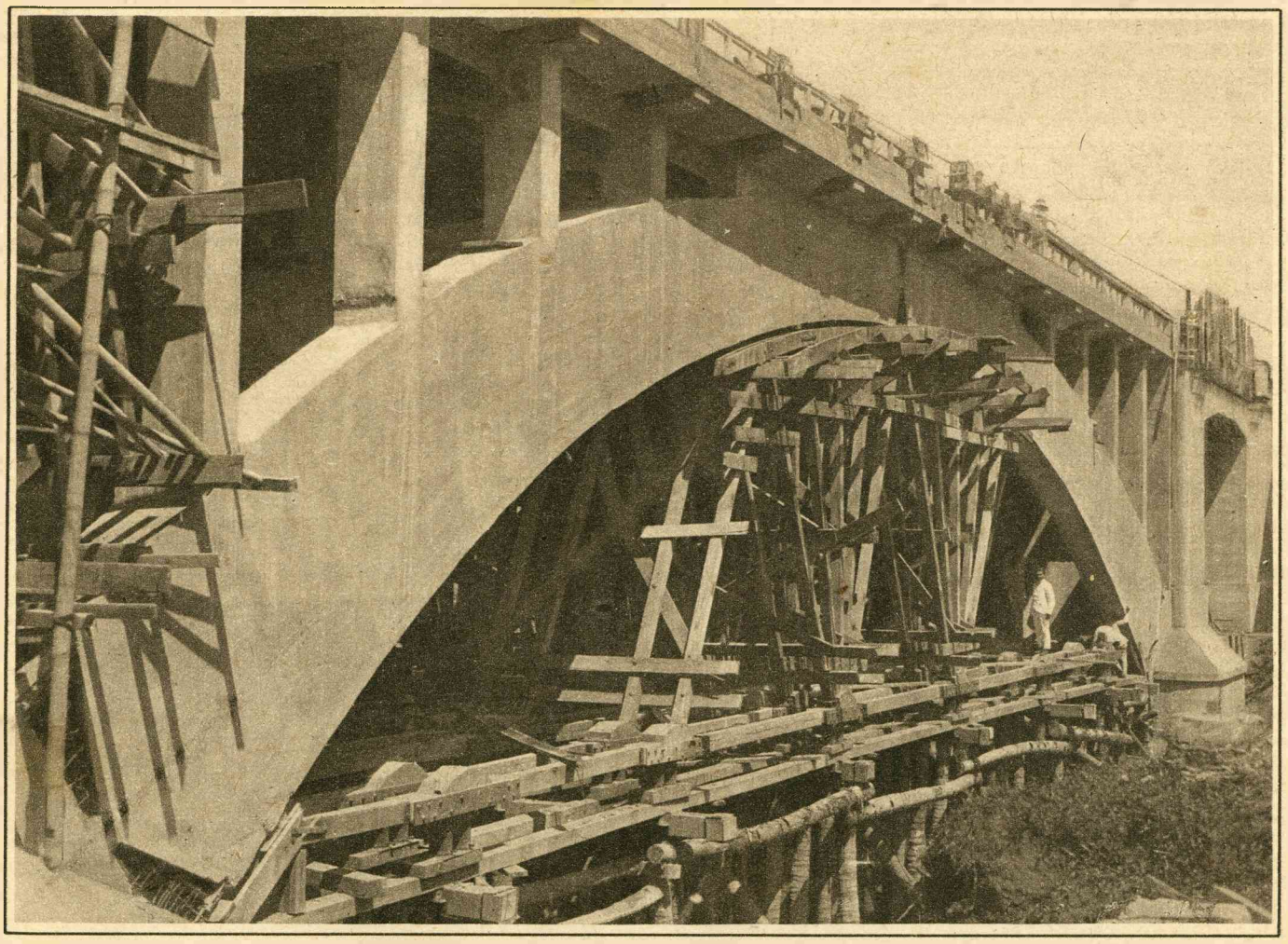

EEN GEWAPEND BETON BOOGBRUG OP JAVA.

Hierboven brengen wij onzen lezers een tweetal interessante foto's van den bouw eener gewapend beton boogbrug, ingericht voor dubbel spoorwegverkeer in de aan te leggen lijn Boekitdoeri-Meestercornelis van de S.S. op Java. De brug bestaat uit twee zijoverspanningen van 8 Meter wijdte en een als boogbrug geconstrueerde middenoverspanning van ongeveer 40 meter wijdte. Ze is door den Ingenieur J. Plantema van het Constructiebureau der S.S. op Java ontworpen onder leiding van den Hoofdingenieur, Chef van dat bureau Dr. Ir. J. H. A. Haarman. De uitvoering van den bouw heeft plaats door eigen personeel van het Constructie-bureau. De bovenste foto geeft de formeelen weer, waarop de bogen der brug rusten bij den aanmaak. De benedenste foto laat de boogbrug zien na het weghalen der bekisting.

Het huwelijk van William

Het is mij na gedane dagtaak vaak een behoefte, op het terras of voor het venster van een of ander café in het centrum der stad zoo eens een uurtje de bedrijvigheid van het verkeer gade te slaan. Er is iets onzegbaar melancholieks, zoo leek mij altijd, in het ebben der menigte omtrent het etensuur en het àl leeger worden van het grijze asfalt, terwijl de winkellichten worden ontstoken her en der in de schemering ; hoe zonderling is, een uur nauwelijks later, weer het stijgen van den menschenvloed vol leven en geluiden vanuit alle stadswijken, achterbuurten, zijstraten, zóo naar het lokkende centrum der stad met zijn helschlichte café's en theaters, zijn gloeiend bonte decors en poovere ledigheid ; maar het meest aangrijpend wel is na dezen, wildsten, vloed de ebbe in den nacht, wen, als trieste stuurlooze vaartuigen de alweder- om teleurgestelde menschen uit de stad en haar sjofele vermaken langzaam wegzinken naar hun arme huiselijke havens, nacht in nacht, zielledigheid...

Wat — zoo vraagt men zich wel eens af — wat zou toch wel de oorzaak van zoovele en zoo wreede, zoo alle levensgeluk fnuikende teleurstelling der menschen wezen?

Stelt de mensch zijn leven niet te zeer in op het uiterlijk? Kleur, leven, gloed, uitwendigheid plegen ons te bekoren, doch de zin ontgaat ons. We verzadigen ons aan de schoone bontheid van het schouwspel rondomme, doch die veelkleurigheid mat ons af, verveelt ons, en we wenden ons moe en geblaseerd van die bonte uiterlijkheid af ; we zijn verbitterd over haar bedrieglijkheid, haar ledigheid, en bemerken niet hoe het onze eigen ledigheid is, die ons lijden doet ; hoe onze begeerigheid naar vorm en kleur, hoe ons verlangen naar wat van de zinnen is, zonder naar den geest der dingen te speuren, noodwendig op deze groote, trieste levensteleurstelling moest uitloopen....

Zoo mijmerend was ik onlangs op een luwen zomeravond op het terras van een der café's aan het Rembrandtplein gezeten. Over het grijze asfalt spoelde het blauw-witte licht uit de electrische lampen, die als een reeks van manen zijn. Door het plantsoen over mij schemerden de intérieurs van café's aan de andere zijde, en dat plantsoen deed week en vlot aan als een groen water, waarop dat rosse lichtgewemel trillend werd weerkaatst. In een opzettenden vloed, en als gold het een hoogste goed, zoo vol van begeerigheid en zoo koortsig van polsklop, trokken de dichte menigten